

ALLEEN MAAR SAMEN

KORT
ROTTERDAMS

Beeld: © Ruben Hamelink, 2017

Joep van Opstal
Melanchthon Schiebroek

De gasten op zijn feestje hadden het naar hun zin; de meeste praten wat, een paar proosten samen op de gewonnen wedstrijd, een stel vrouwen stond de grootte van de huwelijksring van een ander met jaloezie te bewonderen en drie stellen met kinderen zaten verder van de muziek af, te praten over de ongenoegens en beloningen van het jonge ouderschap.

Hij keek naar de andere kant van de zaal. Daar zaten vooral de ouderen. De mannen op leeftijd zag hij hevig discussiëren en de oudere vrouwen waren vooral rustig met elkaar aan het praten en als ze vonden dat hun man beschamend tekeer ging, gaven ze die een corrigerende sneer, dan werd de discussie even gesust.

Het maakte hem verdrietig om de oudere stellen met elkaar samen te zien want hij wist dat hij dat nooit meer zou kunnen krijgen. Zijn vrouw was twee jaar en 24 dagen geleden gestorven. “Hij had er niks aan kunnen doen” en “Het was misschien maar beter zo” had hij ook vandaag nog een paar keer langs horen komen, toen mensen – voornamelijk uit beleefdheid – kwamen vragen hoe het nu met hem ging. Hij keek naar zijn gouden horloge dat hij van haar had gekregen en dat was gestopt met tikken toen ze stierf.

Ze hadden elkaar leren kennen als dokter en patiënt ondanks dat ze wisten dat de klok tikte. Ze wisten dat het niet voor eeuwig was, maar dat maakte het niet minder pijnlijk. Hij wierp nog een blik de benauwende zaal in en liep toen naar de andere kant van de ruimte – naar buiten.

De stoelen buiten waren redelijk verweerd, maar dat versterkte juist de mooie omgeving. Daar ging het tenslotte werkelijk om: het kabbelende water, het hoge gras, de bloemen die fris en zoet roken. Het contrast was zo groot met binnen. Binnen was het benauwend, druk en voelde zo verplicht; buiten was geluk, rust en vrijheid. Naarmate het later werd nam het kabaal binnen (dat direct in verband stond met de drankiname) steeds meer toe. Toen kwam er opeens iemand naar buiten, het was Emmaly. Hij was blij om haar te zien, want het was in zijn ogen te lang geleden geweest. Ze omhelsden elkaar. Emmaly vroeg hem om plaats te nemen en ging zelf ook zitten, ze kwam erg rusteloos over. ‘Ik heb iets voor je. Ik heb het vanochtend gekregen en het is van haar, denk ik,’ zei ze met spanning en ongeloof in haar stem. Ze haalde iets uit een zak van haar jas en reikte het trillend aan.

Hij pakte de licht verfrommelde dikke enveloppe aan en herkende het handschrift meteen. Het was goed dat hij was gaan zitten; zijn handen begonnen te trillen, zijn benen werden zakdoekjes en het zweet brak hem uit. ‘Van haar?!’ Zijn stem sloeg over van verbazing. Hij zag Emmaly niet eens meer knikken, alles vervaagde om hem heen. Zijn blik was nog steeds gericht op de brief, op de woorden: “voor mijn allerliefste, mijn held”.